

Starețul rostea adevăruri mari în cuvinte puține. Fugea de vorbăria găunoasă, nu își poleia gândurile în fraze înflorate și răsunătoare. Dar cuvintele sale întotdeauna purtau mireasma inefabilă a harului. El putea, cu un singur cuvânt sau cu o privire îndreptată spre interlocutor, să trezească dintr-odată conștiința omului. Dar niciodată nu-l judeca pe cel din fața sa. Spunea adesea:

„Biserica, precum Hristos Însuși, nu judecă niciodată. Ea nu este pentru judecarea lumii, ci pentru mântuirea lumii. În Biserică, toți sunt ucenici. Învățăm toată viața noastră, până la trecerea în veșnicie, și avem nădejde doar la mila lui Dumnezeu.”

Părintele Nicolae Gurianov a fost unul dintre marii mărturisitori ai lui Hristos în tumultuosul și însângeratul secol al XX-lea. A avut puterea să se opună actelor blasfematoare ale puterii comuniste și să acuze în public dărâmarea bisericilor – așa cum, în România ceaușistă, părintele Gheorghe Calciu și-a asumat conflictul deschis cu aparatul represiv, profanator al locașurilor sfinte.

Drumul Golgotei sale, început în anii '30, l-a purtat în cumplita închisoare „Krestî”, apoi într-un lagăr din apropierea Kievului, în cele din urmă fiind deportat la Siktîvkar. Aici, părintele Nicolae a fost

trimis să lucreze la construirea căii ferate. Părintele va rememora de multe ori o noapte în care a fost nevoit să stea în apa aproape înghețată, alături de ceilalți deținuți. Fără de sfârșit i s-a părut acea noapte de suferință. Rugăciunea i-a fost singurul sprijin. În zorii zilei, santinelele au constatat cu surprindere că el era singurul care rămăsese în viață.

Despre personalitatea luminoasă și iradiantă a starețului Nicolae Gurianov au mărturisit mulți părinți îmbunătățiți, cum ar fi arhimandritul Ioan Krestiankin, Tihon Șevkunov sau Ambrozie Iurasov. Cuviosul Ioan Krestiankin le spunea credincioșilor:

„Părintele Nicolae este singurul stareț cu adevărat înainte-văzător de pe teritoriul fostei URSS.”

Iar cunoscutul povățuitor duhovnicesc Kiril Pavlov declara:

„În vremurile noastre, starețul Nicolae Gurianov este o lumină călăuzitoare, asemănătoare Sfântului Serafim de Sarov.”

O altă trăsătură caracteristică a Cuviosului Nicolae Gurianov o reprezintă, așa cum am mai spus, nebunia sa pentru Hristos. Nebunii pentru Hristos – de la Sfântul Andrei cel Nebun pentru Hristos până la Sfânta Xenia de Sankt-Petersburg

sau Sfântul Ioan Maximovici – din râvna lor pentru Dumnezeu, mimează comportamentul specific nebuniei clinice. Având darul înainte-vederii, cunoscând astfel ce se va petrece cu oamenii care îi cercează pentru povățuire duhovnicească, ei aleg de cele mai multe ori să le răspundă la întrebări nu prin cuvinte, ci prin anumite acte pilduitoare, parabolice, care par absurde. Starețul Nicolae se manifesta uneori ca nebun pentru Hristos. Arhimandritul Tihon Șevkunov – cunoscutul autor al cărții „Nesfinții sfinți” – mărturisește despre această trăsătură a binecuvântatului stareț:

„Părintele Nicolae era un truditon al lui Hristos și un rugător. Și așa cum Domnul vorbea în pilde pentru oamenii pământești, așa vorbea și părintele Nicolae. Vorbea deseori în pilde sau în poezioare, uneori în zicători, pe care doar mai târziu le înțelegeai. El nu era un nebun pentru Hristos ca Fericitul Vasile [de la Moscova; a viețuit în a doua jumătate a secolului al XV-lea], să spunem. Când vedea că oamenii oricum nu-l vor asculta sau, în orice caz, nu voiau să-l audă, ci voiau să capete răspunsul care le trebuia lor, atunci el dezvăluia răspunsurile sub forma unei ușoare nebunii întru Hristos. Nu-și

irosea nici puterile, nici vremea, ci se prefăcea puțin că este nebun întru Hristos.”

Părintele Tihon Șevkunov povestește cum a cunoscut darul înainte-vederii, cu care bunul Dumnezeu îl împodobise pe slujitorul Său credincios, starețul Nicolae. Tânărul Șevkunov, proaspăt absolvent de scenaristică la VGIK (Institutul Rus de Cinematografie), l-a întâlnit pentru prima dată pe părintele Nicolae în anii 1980.

„El mi-a prezis că voi fi monah încă de pe atunci, când eu pur și simplu nu mă gândisem niciodată la așa ceva” – își va aminti, mai târziu, arhimandritul Tihon.

Scenaristul debutant se pregătea de căsătorie. De aceea, cuvintele starețului despre viitoarea sa călugărie doar l-au amuzat. Însă, peste câțiva ani, cursul vieții sale a confirmat întocmai adevărul cuvintelor primite de la starețul Nicolae.

Fiind înzestrat cu harismele străvederii și înainte-vederii, Cuviosul Nicolae Gurianov îi binecuvânta pentru calea căsătoriei pe unii credincioși care îl vizitau – cum a fost în cazul cântăreței Olga Kormuhina – iar pe alții îi îndruma spre calea îngerească a monahismului. Într-o bună zi, a bătut la ușa starețului o femeie care se întorsese prin multe

încercări la Dumnezeu și la biserica Sa. Printr-o minune, Domnul o ridicase de pe patul de boală. Tot ce cunoștea despre viața duhovnicească aflase din câteva scrieri. Se nimerise să-i cadă în mână și o carte despre sihaștrii Caucazului. Citind-o, în inima ei se născuse râvna pentru a păși pe calea monahismului, însă se simțea cu totul nevrednică pentru această dumnezeiască chemare. De aceea, nu îndrăznea să-i mărturisească părintelui Nicolae dorința care ardea mocnit în tainița inimii sale. Starețul însă îi spuse:

„Du-te în Caucaz, trăiește în munți, vezi cum este.”

Când a ieșit pe ușa căsuței părintelui, cuprinsă de multă bucurie, slujitoarele de chilie strigară în urma ei:

„Sărută portița! În toți anii aceștia, părintele nu a dat nimănui o asemenea binecuvântare! Nu-i binecuvântează nici măcar pe monahi să meargă acolo!”

Până la sfârșitul vieții sale pământești, îmbrăcată de acum în haina monahală, ea își va aminti cum Dumnezeu le-a rânduit pe toate, trimițându-i și bani, și însoțitori de drum, și, mai cu seamă, o călăuză.

Învățăături și povețe duhovnicești

† Fiți întotdeauna bucuroși și nu uitați să-I mulțumiți lui Dumnezeu în cele mai rele zile ale vieții voastre: o inimă recunoscătoare nu are nevoie de nimic.

† Mergeți și faceți binele. Orice gest de iubire acoperă o mulțime de păcate.

† Să aveți pentru toți dragoste și bucurie luminoasă. Fiecare zi s-o petreceți în bună comuniune și pace cu orice om, ținând minte că omul pentru om este prieten, frate. Cu cel ce plânge, să plângeți, cu cel ce se bucură, să vă bucurați. *Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos* (Gal. 6, 2).

† Omul credincios trebuie să se comporte cu multă dragoste față de tot ce-l înconjoară. Cu multă dragoste!

† Nu vă mâhniți când vă vizitează neplăcerile, acestea sunt călăuze prin viață spre vindecarea noastră.

† Omul este născut pentru a vorbi cu Dumnezeu.

† Rugăciunea trebuie să fie sinceră, ca adresarea fiului către tată. Căci Dumnezeu este Tatăl fiecăruia dintre noi.

† Trebuie să avem milă pentru oamenii necredincioși și să ne rugăm întotdeauna:

„Doamne, izbăvește-i pe ei de această întunecare vrăjmașă.”

† Noi acum suntem în ospetie, iar apoi toți vom pleca acasă. Dar, neprețuiții mei, o să fie doar vai și amar de noi acasă dacă, fiind în ospetie, am făcut ceva rău.

† Trebuie să trăiești de parcă mâine ai muri.

† Gândurile și cuvintele noastre au o mare putere asupra lumii înconjurătoare. Rugați-vă cu lacrimi pentru toți cei bolnavi, slabi, păcătoși, pentru cei pentru care nu se roagă nimeni. Rugați-L stăruitor pe Dulcele Mântuitor al lumii:

„Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul.”

† Dumnezeu ascultă rugăciunile oamenilor drepți. Ceea ce oamenii nu dobândesc cu armele în mâini, drepții dobândesc cu rugăciunea.

† Harul lui Dumnezeu ni se dă prin Sfintele Taine. Mai ales prin Sfânta Împărtășanie. Uniți-vă cu Hristos atât de des cât vă permite conștiința și pocăința. Apropiați-vă de Hristos cu dragoste și credință și El va arde tot păcatul și sufletul va fi mai alb decât zăpada. Arzător de alb... Harul Împărtășaniei este o putere de nebiruit pentru întuneric, izbăvește de toate năpastele. Rugați-vă Născătoarei de Dumnezeu, cereți harul ei, care se va revărsa în veac asupra neamului omenesc:

„Bucură-te, Preasfântă, Domnul este cu tine... Dăruiește-ne și nouă, nevrednicilor, roua harului tău și arată mila ta.”

† Nu fiți prea aspri. Asprimea peste măsură este periculoasă. Ea oprește sufletul doar la treapta nevoinței exterioare, fără să-i dea profunzime. Fiți mai „moi”, nu alergați după reguli exterioare. Discutați în gând cu Dumnezeu și cu sfinții.

Străduiți-vă nu să dăscăliți, ci să vă povățuiți unii pe alții, să vă îndreptați. Vorbiți dacă inima nu vă lasă să tăceți. De la inimă la inimă. Fiți mai simpli și sinceri. Toată făptura e atât de dumnezeiască! Priviți în jur – toată făptura mulțumește lui Dumnezeu. Trăiți și voi așa – în pace cu Dumnezeu.

† Ascultarea începe în copilăria timpurie, de la ascultarea de părinți. Acestea sunt primele lecții de la Dumnezeu. Dacă copilul nu a ascultat de părinți, atunci va fi greu să-l aduci la credința în Hristos.

† Ține minte că toți oamenii sunt neputincioși și, uneori, sunt nedrești. Învățați să iertați, fără să vă supărați. Mai bine să vă îndepărtați de cei care vă fac rău – dragoste cu sila nu se poate. Nu căuta prieteni între oameni. Caută-i în cer, printre sfinți. Ei niciodată nu te vor lăsa și nu te vor trăda.

† Caută curățenia. Nu asculta ce e rău și murdar despre nimeni... Nu te opri la gândul cel rău... Fugi de neadevăr... Niciodată nu te teme să spui adevărul, dar numai cu rugăciune, și mai întâi cere bine-cuvântare de la Dumnezeu.

† Ai mare grijă de pacea ta sufletească, și atunci va fi și în lume rânduială.